

Thomas Harris

HANNIBAL ÉBREDÉSE

Thomas Harris

HANNIBAL ÉBREDÉSE

Hannibal 4.

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Hannibal Rising

Copyright © 2006 by Yazoo Fabrications, Inc.
All rights reserved.

Hungarian translation © Bihari György

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
BIHARI GYÖRGY

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 373 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

1. fejezet

Komor Hannibal (1365–1428) öt év alatt építtette föl a Lecter-kastélyt azokkal a katonákkal, akiket a žalgirisi csatában ejtett foglyul. Az első napon, amikor a zászlaját felhúzták az elkészült tornyokra, behívta a rabokat az udvarra, ahol fölhágott a vesztőhelyre, és közölte velük, hogy betartja, amit ígért, tehát hazamehetnek. Sokan inkább maradtak, és a várúr szolgálatába álltak, mert egész jól fizette őket.

Ötszáz évvel később a nyolcéves Hannibal Lecter, e néven a nyolcadik, a konyhakertben állt a kishúgával, Mischával, és kenyeret dobáltak a várárok fekete vizén úszkáló fekete hattyúknak. Mischa fél kézzel a bátyja kezébe kapaszkodott, nehogy elessen, és a legtöbb dobása el sem ért a várárokig. Kövér potykák hintáztatták a vízililiomok tuzáját, szitakötők röppentek róluk a magasba.

A gúnár kilépett a partra, és kihívóan sziszegve totyogott kurta lábán a gyerekek felé, holott világéletében ismerete Hannibalt. Fekete szárnyai eltakarták az ég egy részét.

– Ó, Anniba! – kiáltotta Mischa, és Hannibal lába mögé bújt.

Hannibal vállmagasságba emelte a két karját, ahogy az apja tanította, és a kezében tartott fűzfavesszőkkel megnövelte a fesztávolságot. A hattyú megállt, felmérte Hannibal

sokkal nagyobb szárnytávolságát, azután visszavonult a vízbe, hogy tovább táplálkozzon.

– Ezt mindennap végigcsináljuk! – mondta Hannibal a madárnak. De a mai nap nem mindennapi. Azon gondolkodott, vajon a hattyúk elmenekülhetnek-e.

Mischa a nagy izgalomtól a vizes földre ejtette a kenyerét. Amikor Hannibal lehajolt, hogy segítsen, a húga kezének csillagocskája sárfoltot mázolt az orrára. Ő is rákent egy pötty sarat Mischa orrának a hegyére, azután jót nevettek a várárok vizében tükröződő képükön.

A föld háromszor keményen megremegett a gyerekek lába alatt. Képük elhomályosult a felborzolódó víztükrön. A távoli robbanások hangja végigdörgött a mezőkön. Hannibal megragadta a húga kezét, és futni kezdtek a kastély felé.

Az udvaron állt a vadászhintó, amely elé a nagy igáslovat, Cesart fogták. Berndt, a kötényes lovász és Lothar, a háznagy három kis bőröndöt tett a csomagtartó ládába. Kijött a szakács, kezében az elemózsiával.

– Lecter fiatalúr, a Madame a szobájában várja – mondta.

Hannibal átadta Mischát a dadának, és felszaladt a homorúra kopott lépcsőkön.

Hannibal szerette az anyja szobájának az illatát, a fából faragott arcokat, a festett mennyezetet. Madame Lecter családjá egyik ágon a Sforzáktól származott, a másikon a Viscontiaktól, és a grófné az egész szobát Milánóból hozatta.

Most olyan izgatott volt, hogy tiszta, gesztenyeszínű szeme piros szikrákban verte vissza a fényt. Hannibal tartotta a ládikát, miközben az anyja megnyomta a párkány egyik kerubjának az ajkát, mire feltárult egy falba rejtett szekrény. A grófné a ládikába söpörte az ékszereit és néhány köteg levelet. Bele sem fért minden.

Hannibal szerint az anyja épp olyan volt, mint a ládikába hulló kámea, amelyet a nagyanyjáról mintáztak.

A mennyezet festett felhői. Szopás közben nagyra nyitotta a szemét, és látta, hogy az anyja melle összemósodik a felhőkkel. A blúz érintése az arcán. A szoptatós dadára is emlékezett, aranykeresztje napfényként ragyogott a csodálatos felhők között, és megnyomta a karján tartott csecsemő arcát. A dada mindig eldörgölte a keresztnyomot a bőrén, nehogy a Madame meglássa.

De most bejött az apja, kezében a listákkal.

– Simonetta, mennünk kell.

A babaruhákat Mischa réz fürdőkádjába csomagolták, a grófné oda rejtette a ládikát. Körülnézett a szobában, fölkapott egy apró festményt, amely Velencét ábrázolta, és háromlábbon állt a kredencen. Egy pillanatig töprengett, azután odaadta Hannibalnak.

– Vidd le a szakácsnak. A kereténél tartsd! – Rámosolygott a fiára. – Nehogy foltos legyen a hátulja!

Lothar kivitte a fürdőkádat az udvaron álló kocsizhoz. Mischa nyűgösködött, felzaklatta a körülötte vibráló izgalom.

Hannibal fölemelte Mischát, hogy a húga megpaskolhassa Cesar orrát. A kislány néhányszor megszorította a ló orrát, hátha tüsszent. Hannibal gabonát markolt föl, és M alakban leszórta az udvar földjére. A galambok rávetették magukat; élő madarakból rajzolódott ki az „M”. Mischa tenyerébe is belerajzolta a betűt – a kislány csaknem hároméves volt már, és Hannibal attól félt, hogy nem tanul meg olvasni.

– „M”, mint Mischa! – mondta. A kislány nevetve a galambok közé futott, a madarak felröppentek, a torony körül keringtek, majd behussantak a harangtérbe.

A megtermett, fehér ruhás szakács kihozta az elemózsiát. A ló fél szemmel a szakácsot követte, mozogtak a fülei. Amikor Cesar még csikó volt, a szakács nemegyszer átkozódva kergette ki a veteményesből, és seprűvel csapkodta közben a farát.

– Itt maradok, és segítek a konyhában – mondta Mr. Jakov a szakácsnak.

– Eredj a fiúval! – felelte az.

Lecter gróf föltette Mischát a kocsiba, Hannibal átkarolta a húgát. Lecter gróf a tenyerébe fogta a fia arcát. Hannibal meghökkent az apja kezének remegésétől. Fürkészve nézett Lecter gróf arcába.

– Három repülő bombázta a rendező pályaudvart. Tyimka ezredes azt mondja, hogy legalább egy hetünk van, ha egyáltalán ideérnek, azután a harcok a főutak mentén folynak. Jól elleszünk a vadászházban.

Ez volt a Barbarossa-hadművelet második napja, Hitler villámháborúja végigsöpört Kelet-Európán, és lecsapott Oroszországra.

2. fejezet

Berndt a kocsí előtt lépkedett az erdei ösvényen, elővigyázatos távolságban a ló szájától, és egy svájci szénavillával lökdöste félre a kihajló ágakat.

Őt Mr. Jakov követte egy kancán, amelynek a nyereg-táskája könyvektől dagadt. Nem tudott lovagolni, így csak átölelte az állat nyakát, hogy átférjen az ágak alatt. Ha az ösvény meredekké vált, Mr. Jakov leszállt, és Lothar, Berndt és Lecter gróf nyomában bandukolt. Az ágak visszacsapódtak mögöttük, ismét elzárták az utat.

Hannibal érezte a kerekek alatt összezúzódó zöld növények és Mischa meleg hajának az illatát, mert a kislány az ölében ült. Figyelte a fejük fölött, a magasban elhúzó német bombázókat. Kondenzcsíkjaik olyanok voltak, mint a kottapapír vonalai. Hannibal beledúdolta a húga fülébe a dalt, amelyet a légvédelmi lövedékek fekete füstpamacsai rajzoltak a kottalapra. Nem volt szép dallam.

– Nem! – tiltakozott Mischa. – Anniba' azt énekelje, hogy *Das Männlein!* – Együtt daloltak a titokzatos erdei emberkérő, a dadus is csatlakozott hozzájuk a zötyögő hintóban, és Mr. Jakov is énekelt a ló hátán, noha nem nagyon szeretett németül énekelni.

*Ein Männlein steht im Walde ganz still und stumm,
Es hat von lauter Purpur, ein Mäntlein um,
Sagt, wer mag das Männlein sein
Das da steht im Walde allein
Mit dem purporroten Mäntlein.**

Két kemény órába telt, amíg az erdő magasan följük hajló mennyezete alatt elérték a tisztást.

A vadászkastély háromszáz év alatt fejlődött közönséges kunyhóból kényelmes erdei menedékké. A falai félig gerendából készültek, a teteje meredek volt, hogy lecsússzon róla a hó. Tartozott hozzá egy kis csűr, benne két boksz a lovaknak, valamint egy barakk. A vadászház mögött lombfűrészelt viktoriánus mintákkal díszített árnyékszék lapult, amelynek a teteje épphogy átsejlett a sövényen.

A ház alapjaiban még mindig megvoltak annak a népnek az oltárkövei, amely a „sötét korban” a vízisiklót imádta.

Hannibal látott is egy kígyót, amint menekült az ősi helyről, amikor Lothar levágott néhány indát, hogy a dadus kinyithassa az ablakot.

Lecter gróf végigsimította a nagy ló oldalát, miközben Cesar teleitta magát a kút vödréből.

– Berndt, mire visszaérsz, a szakács is összecsomagolta a konyhát. Cesar egész éjjel pihenhet a bokszában. Hajnalhasadáskor azonnal induljatok a szakáccsal! Ne később! Reggelre üres legyen a kastély!

* Játékos német gyermekdal a csipkebogyóról. – *A szerk.*

Vladis Grutas az ablakokat pásztázva közeledett, majd a legnyájasabb ábrázatával lépett be a Lecter-kastély udvarára. Integtetett, és azt kurjantotta:

– Hahó!

Grutas civil ruhát viselő, alacsony, piszkosszőke ember volt, a szeme olyan világoskék, mintha az üres égből kanyarították volna ki.

– Hé, van itthon valaki? – Amikor nem kapott választ, a konyha ajtajához ment. A padlón élelmiszerekkel megrakott ládák álltak. Grutas gyorsan kávé és cukrot tömött a táskájába. A pinceajtó nyitva állt. Lenézett a hosszú lépcsősoron, és fényt pillantott meg a mélyben.

Más teremtmény odújába betörni a legősibb tabu megsértése. Vannak degeneráltak, akiknek olyan hideglelés izgalmat jelent a besurranás, mint most Grutasnak.

Lement a lépcsőn a kastély boltíves pincebörtönének hűvös, barlangi levegőjébe. Kilesett egy boltív mögül, és látta, hogy a borospince vasrácsa nyitva áll.

Nesz hallatszott. Grutas látta a címkés palackokkal zsúfolt, a padlótól a plafonig érő állványokat, és a szakács hatalmas árnyékát, ahogy két lámpás fényénél járkálva dolgozik. A helyiség közepén, a kóstolóasztalon egy díszes keretű kis festmény volt a papírba burkolt, szögletes csomagok mellett.

Grutas vicsorgott, amikor megjelent a nagy marha szakács. Most az ő széles háta töltötte ki az ajtót, miközben az asztalon dolgozott. Papírzörgés.

Grutas a falhoz lapult a lépcső árnyékában.

A szakács papírba göngyölte a festményt, majd spárgával átkötötte, így ugyanolyan csomag lett belőle, mint a többi. Szabad kezében lámpát tartva felnyúlt, megmarkolta

az asztal fölött csüngő kovácsoltvas csillárt. Kattanás hallatszott, a borospince végében néhány ujjnyival elvált a faltól egy állvány. Csikorogtak a zsanérok, ahogy a szakács még jobban elhúzta a faltól. Egy ajtó tárult fel mögötte.

A szakács bement a borospince mögött elrejtett szobába, és fölakasztotta az egyik lámpást. Azután bevitte a csomagokat.

Amikor az ajtónak háttal a helyére tolta az állványt, Grutas fölfelé indult a lépcsőn. Lövést hallott fentről, azután a szakács hangját a mélyből.

– Ki az?

A szakács mögötte rohant, ekkora embertől meghökentő fürgeséggel.

– Állj csak meg! Ide tilos lejönni!

Grutas keresztünyargalt a konyhán, ki az udvarra, ahol hadonászni és füttyögni kezdett.

A szakács fölkapott egy botot a sarokból, és a konyhán át az udvar felé rohant, amikor egy árnyékot pillantott meg az ajtóban, egy semmivel össze nem téveszthető sisakot. Három géppisztolyos német ejtóernyős lépett be a konyhába. Mögöttük Grutas állt.

– Hahó, szakács! – köszönt. Kimarkolt egy szózott sonkát a földön levő ládából.

– Tedd csak vissza! – parancsolta a német tizedes, ugyanolyan készséggel fogva rá a fegyverét Grutasra, mint a szakácsra. – Mars ki az őrzárhoz!

Visszafelé lejtett az ösvény, így könnyebb volt eljutni a kastélyhoz; Berndt gyorsan haladt az üres kocsival. A gyeplőt a karjára tekerte, miközben pipára gyújtott. Ahogy közele-

dett az erdő széléhez, úgy látta, mintha egy nagy golya ereszkedett volna le egy fára. De még közelebről látta, hogy a csapkodó fehérség valami szövet. Fennakadt ejtőernyő lógott az ágakról. A zsinórjait elvágják.

Berndt megállt. Letette a pipáját, és leszállt a kocsiról. Megfogta Cesar orrát, és megnyugtatóan suttogott a ló fülébe. Azután gyalog osont tovább.

Egy lentebbi ágról szegényes civil ruhát viselő ember lógott. A dróthurok jó mélyre beette magát a nyakába, az arca kékesfekete volt, sáros bakancsa félméternyire lengett a földtől. Berndt sietve a kocsi felé fordult, egy helyet keresett, ahol megfordulhatna a keskeny ösvényen. A saját bakancsa is olyan különösnek rémlett, ahogy elfordult a göröngyökön.

Ekkor lépett ki az erdőből a három német katona, őrmesterük parancsnoksága alatt, és hat civil. Az őrmester gondolkozott, aztán felhúzta a géppisztolya závárját. Berndt fölismerte az egyik civilt.

– Grutas... – mondta.

– Berndt, a derék öreg Berndt, aki mindig olyan rendezesen végezte a dolgát! – felelte Grutas. Egészen barátságos mosollyal ment oda Berndthez.

– Jól bánik a lóval – magyarázta a német őrmesternek.

– Talán a barátod? – kérdezte az őrmester.

– Talán nem – válaszolta Grutas, és Berndt arcába köpött. – A másikat is felkötöttem, nem? Azt is ismertem. Miért mennék gyalog? – Aztán halkán hozzátette: – A kasztélynál lelövöm, ha visszaadja a fegyveremet.